

Elizabeth George

Verloren onschuld

A.W. Bruna Fictie

15 november

Earls Court Londen

Thomas Lynley had nooit verwacht dat hij nog eens op een plastic stoeltje te midden van een menigte van tweehonderd schreeuwende mensen, allemaal gekleed in wat je wel een heel aparte uitdossing zou kunnen noemen, in Brompton Hall zou zitten. Nerveuze muziek blèrde uit luidsprekers zo groot als een torenflat op Miami Beach. Een snackstalletje deed gouden zaken met hotdogs, popcorn, bier en frisdrank. Van tijd tot tijd schreeuwde een vrouwelijke omroeper boven de herrie uit om de stand en de strafpunten door te geven. En tien vrouwen met helm raceten op rolschaatsen om een ovale cirkel die met lint op de betonnen vloer was afgetekend.

Het moest een demonstratiewedstrijd voorstellen: om de massa de fijnere kneepjes van *roller derby*, oftewel rolschaatsen op de baan, bij te brengen. Dit was echter een gevalletje van ‘vertel dat ook maar aan de deelnemers’, want de vrouwen die aan de wedstrijd meededen, waren bloedserieus.

Ze hadden intrigerende namen. Stuk voor stuk stonden die vermeld naast een gepast stoere foto in het programmaboekje dat was uitgedeeld toen de toeschouwers hun plaats opzochten. Lynley had gegrinnikt toen hij de bijnamen zag. Vigour Mortis. De Grim Rita. Grievous Bodily Charm.

Hij was hier vanwege een van de vrouwen, Kickarse Electra. Ze rolschaatste niet bij het plaatselijke team – het Londense Electric Magic – maar bij het team uit Bristol, een barbaars ogende groep vrouwen die zich het allitererende Boadicea’s Broads had aangemeten. In het dagelijks leven heette ze Daidre Trahair, ze was een uit de kluiten gewassen dierenarts in dienst van de Bristol Zoo en had er geen idee van dat Lynley tussen de joelende toeschouwers zat. Hij wist nog niet of hij dat

zo zou laten. Wat dat betrof ging hij helemaal op zijn gevoel af.

Hij had een vriend meegenomen, hij had de moed niet gehad om deze onbekende wereld in zijn eentje te betreden. Charlie Denton had zijn uitnodiging geaccepteerd om te worden geïnformeerd, onderwezen en vermaakt in het Earls Court Exhibition Centre, en op dit moment stond hij in de rij bij de snackstal.

Hij verkondigde: 'Ik trakteer, *m'lord*... sir.' Dat laatste woord corrigeerde hij haastig, terwijl je inmiddels wel zou denken dat hij die fout niet meer zou maken. Want hij was al zeven jaar in dienst van Lynley, en wanneer hij niet zijn passie voor het toneel najoeg met audities voor verschillende theatevenementen in Groot-Londen, dan fungeerde hij in het leven van Lynley als bediende, huishoudster, *aide de camp* en manusje-van-alles. Tot nu toe had hij het geschopt tot Fortinbras in een Noord-Londense productie, maar niet op het West End van Noord-Londen. Dus ploeterde hij voort met zijn dubbelleven, en geloofde er hardnekkig in dat zijn Grote Doorbraak niet lang meer op zich zou laten wachten.

Hij had het nu naar zijn zin. Lynley zag dat aan Dentons gezicht terwijl die zich door Brompton Hall een weg terug baande naar de rij stoelen waar Lynley zat. Hij had een kartonnen dienblad bij zich.

'Nacho's,' zei Denton toen Lynley zijn wenkbrauwen fronste naar iets wat eruitzag als oranje lava die uit een berg tortillachips barstte. 'Uw hotdog is met mosterd, uien en saus. De ketchup zag er dubieus uit, dus die heb ik maar laten staan, maar het biertje is lekker. Eet smakelijk, sir.'

Denton zei dat alles met een twinkeling in zijn ogen, hoewel Lynley bedacht dat het ook het op zijn ronde brillenglazen schitterende licht kon zijn. Hij tartte Lynley om het door hem meegenomen eten te weigeren en in plaats daarvan te verraden wie hij in werkelijkheid was. Hij vond het ook grappig om zijn werkgever gezellig naast een kerel te zien zitten wiens buik over zijn uitgezakte spijkerbroek pulde en wiens dreadlocks tot op zijn achterste hingen. Lynley en Denton waren zich op deze man gaan verlaten. Hij heette Steve-o, en wist nagenoeg alles van roller derby.

Hij was supporter van Flaming Aggro, zo vertelde hij hun opgewekt. Bovendien was zijn zus Soob lid van de cheerleaders. Deze laatste groep was verontrustend dicht in de buurt van Lynley neergestreken en leverde zijn bijdrage aan de algemene kakofonie om hem heen. Ze waren van top tot teen in het zwart gekleed, met een roze tutu, roze

haarversieringen, roze kniekousen, roze schoenen of een roze vest, en tot nu toe hadden ze voornamelijk ‘De beuk d’r in, baby!’ geschreeuwd en met roze en zilveren pompons gezwaaid.

‘Geweldige sport, hè?’ zei Steve-o terwijl de punten zich voor Electric Magic op het scorebord opstapelden. ‘Die Deadly Deedee-light maakt de meeste punten. Zolang zij niet tegen een straf aanloopt, zitten we gebakken, maat.’ En toen zijn vriendin in het midden van de groep langszoefde, sprong hij overeind en schreeuwde: ‘Doe je best, Aggro!’

Lynley durfde Steve-o niet te zeggen dat hij supporter was van de Boadicea’s Broads. Het was puur toeval dat Denton en hij tussen de supporters van het Electric Magic waren beland. De aanhangers van de Boadicea’s Broads zaten aan de overkant van de met lint gemarkeerde arena, en werden aangevoerd door het uitzinnig schreeuwende koor van hun cheerleaders die, evenals de fans van Electric Magic, in het zwart gekleed waren, maar dan met rode accessoires. Zij leken meer ervaring te hebben op het gebied van cheerleading. Ze voerden vage, indrukwekkende dansbewegingen uit waarbij ze hun benen in de lucht gooiden.

Normaal gesproken had Lynley een bloedhekel aan dit soort evenementen. Als zijn vader er was geweest – ongetwijfeld tot in de puntjes verzorgd met hier en daar een toef hermelijn en rood fluweel, voor het geval iemand mocht twifelen aan zijn maatschappelijke positie – dan zou hij het er nog geen vijf minuten hebben uitgehouden. Bij het zien van vrouwen op rolschaatsen had hij prompt een hartinfarct gekregen en als hij moest aanhoren hoe Steve-o zijn t’s inslikte en zijn h’s voor het gemak maar wegliet, zou het bloed van de arme man in ijswater zijn veranderd. Maar Lynleys vader lag allang in zijn graf, en Lynley zelf had het grootste deel van de avond zo zitten grijnzen dat zijn wangen er letterlijk pijn van deden.

Hij had veel meer geleerd dan hij ooit voor mogelijk had gehouden toen hij besloot om de uitnodiging aan te nemen die op de affiche stond die een paar dagen geleden op zijn deurmat had gelegen. Zo had hij ontdekt dat ze hun *jammer* in de gaten moesten houden, die kon je herkennen aan de helm met ster. Die positie werd niet steeds door dezelfde rolschaatster ingenomen, de muts werd door de vrouwen aan elkaar doorgegeven. Maar de jammer kon als enige punten scoren, en de ultieme scoringskansen waren tijdens een *powerjam* als de jammer van de tegenpartij op het strafbankje moest zitten. Hij was te weten gekomen

wat het doel was van de groep en, dankzij Steve-o, wat het betekende als de leidende jammer uit haar gebukte houding overeind kwam en haar handen op haar heupen zette. De rol van de *pivot* was voor hem nog onduidelijk – hoewel hij wist dat zij degene was met de gestreepte helm – maar hij had wel in de gaten gekregen dat roller derby een sport was waarbij het zowel om strategie ging als om vaardigheid.

Het grootste deel van de Londen-Bristol-wedstrijd hield hij Kickarse Electra in het oog. Zij was, zo ontdekte hij, een geweldige jammer. Ze schaatste agressief, alsof ze met rolschaatsen aan was geboren. Lynley had dat nooit gedacht van de rustige, bedachtzame dierenarts die hij zeven maanden geleden aan de kust van Cornwall had ontmoet. Hij wist dat ze met darts praktisch onverslaanbaar was. Maar dit...? Dit zou hij nooit achter haar hebben gezocht.

Zijn plezier in de wilde sport werd slechts één keer verstoord, midden in een powerjam. Hij had zijn mobieltje in zijn zak voelen trillen, en hij had het opgediept om te kijken wie hem belde. In eerste instantie dacht hij dat het de Met was die hem aan het werk wilde zetten. Want hij werd gebeld door zijn partner, brigadier Barbara Havers. Maar ze belde hem met haar huistelefoon en niet met haar mobieltje, dus misschien, zo dacht hij, had hij geluk en was er niets gebeurd waar hij bij nodig was.

Hij had opgenomen, maar haar niet kunnen horen. Er was veel te veel lawaai. Hij had geschreeuwd dat hij haar zodra hij kon zou terugbellen, had zijn mobieltje in zijn zak teruggestopt en was de zaak vergeten.

Zo'n twintig minuten later won Electric Magic. De twee schaatsploegen feliciteerden elkaar. Daarna mengden de atleten zich met de toeschouwers, cheerleaders mengden zich met atleten, scheidsrechters mengden zich onder elkaar. Niemand had haast om te vertrekken, wat maar goed was ook, want Lynley wilde zich ook wat onder het publiek mengen.

Hij wendde zich tot Denton. 'Ik ben geen sir.'

Denton zei: 'Pardon?'

'We zijn hier als vrienden. Schoolkameraden. Dat kun je toch wel?'

'Wat, ik? Eton?'

'Dat kun je best, Charlie. En noem me Thomas of Tommy. Het maakt niet uit welke van de twee.'

Achter zijn brillenglazen werden Dentons ogen nog groter dan ze al waren. Hij zei: 'Wilt u dat ik... Als ik dat ga zeggen, stik ik er waarschijnlijk in.'

‘Charlie, je bent toch acteur?’ zei Lynley. ‘Dit is je kans om een prijs in de wacht te slepen. Ik ben niet je werkgever en je bent niet mijn werknemer. We gaan met iemand praten en je gaat doen alsof je mijn vriend bent. Het is...’ Hij zocht naar het juiste woord. ‘Je moet improviseren.’

Charlies gezicht klaarde op. ‘Mag ik de Stem doen?’

‘Als dat zo nodig moet, toe dan maar. Kom mee.’

Samen liepen ze op Kickarse Electra af. Ze was in gesprek met Leaning Tower of Lisa uit Londen, een indrukwekkende amazone die op rolschaatsen minstens een meter tweeënnegentig lang was. Ze zou overal een imposante verschijning zijn en dat was ze zeker naast Kickarse Electra, die zelfs op rolschaatsen nog een centimeter of vijftien korter was.

Leaning Tower of Lisa zag Lynley en Denton het eerst. Ze zei: ‘Jullie zien eruit als narigheid van het allerbeste soort. Ik neem de kleinste wel.’ En ze reed naar Denton toe en sloeg een arm om zijn schouders. Ze plantte een kus op zijn slaap. Hij kreeg een kleur als van de zaden van een granaatappel.

Daidre Trahair draaide zich om. Ze had haar helm afgedaan en een plastic veiligheidsbril naar haar voorhoofd omhooggeschoven. Die hield nu haar zandkleurige vlecht in toom die de eruit piepende slieren in bedwang moest houden. Onder haar veiligheidsbril droeg ze een gewone bril, maar die zat onder de viezigheid. Ze kon er echter prima door kijken, dat wist Lynley zeker, want ze kreeg een kleur toen ze naar hem keek, ook al was die maar ternauwernood door haar schmink heen te zien. Net als de andere rolschaatsters was ze zwaar opgemaakt, met veel glitter en bliksemflitsen.

‘Mijn god,’ zei ze.

‘Ik ben wel voor erger uitgescholden.’ Hij stak de affiche omhoog waarop het evenement aangekondigd stond. ‘We vonden dat we de uitnodiging maar moesten aannemen. Schitterend, trouwens. We hebben er heel erg van genoten.’

Leaning Tower of Lisa zei: ‘Is dit je eerste keer?’

‘Ja,’ zei Lynley tegen haar. En toen tegen Daidre: ‘Je bent veel beter dan je tijdens onze eerste ontmoeting liet doorschemeren. Volgens mij ben je hier net zo goed in als in darts.’

Daidre bloosde nog meer. Leaning Tower of Lisa zei tegen haar: ‘Kén je deze kerels?’

Daidre zei binnensmonds: ‘Hem. Alleen hem.’

Lynley stak zijn hand uit naar de andere rolschaatster. ‘Thomas Lynley,’ zei hij. ‘En je hebt mijn vriend Charlie Denton in je armen.’

‘Charlie dus, hè?’ zei Leaning Tower. ‘Hij ziet er ongelooflijk schattig uit. Ben je net zo lief als je eruitziet, Charlie?’

‘Volgens mij wel,’ zei Lynley.

‘Houdt hij dan van grote vrouwen?’

‘Ik vermoed dat hij ze neemt zoals ze zijn.’

‘Hij praat niet veel, hè?’

‘Dat komt misschien door je overweldigende verschijning.’

‘Zo gaat het nou altijd.’ Leaning Tower liet Denton lachend los en drukte nog een smakkerd op zijn slaap. ‘Als je van gedachten verandert, dan weet je me wel te vinden,’ zei ze tegen hem en ze reed weg naar haar teamgenoten.

Daidre Trahair had duidelijk van deze onderbreking gebruikgemaakt om zichzelf bij elkaar te rapen. Ze zei: ‘Thomas. Jij bent wel de laatste die ik bij een rolschaatswedstrijd had verwacht.’ Toen wendde ze zich tot Denton, ze stak hem haar hand toe en zei: ‘Charlie, ik ben Daidre Trahair. Wat vond je van de wedstrijd?’ De vraag was aan hen allebei gericht.

‘Ik had geen idee dat vrouwen zo meedogenloos waren,’ zei Lynley.

‘Puur lady MacBeth,’ zei Denton nadrukkelijk.

‘Als je dat maar weet.’

Lynleys mobieltje trilde in zijn zak. Hij haalde het tevoorschijn en wierp er net als daarstraks een korte blik op. En net als daarstraks was het Barbara Havers. Hij liet hem naar de voicemail gaan toen Daidre zei: ‘Werk?’ Voordat hij kon antwoorden, voegde ze eraan toe: ‘Want je bent toch weer gewoon aan het werk?’

‘Dat klopt,’ zei hij. ‘Maar vanavond niet. Vanavond zouden Charlie en ik het leuk vinden als je meegaat naar een *postgame*... Of hoe je dat ook noemt. Als je er tenminste zin in hebt.’

‘O.’ Ze verplaatste haar blik van hem naar de krioelende rolschaatsters. Ze zei: ‘Nou ja... We gaan meestal met het hele team uit. Dat is traditie. Hebben jullie geen zin om mee te gaan? Kennelijk gaat de hele groep’ – met een hoofdknik naar het Electric Magic – ‘naar de Famous Three Kings aan North End Road. Iedereen is uitgenodigd. Het zal er wel druk worden.’

‘Ah,’ zei Lynley. ‘Ik hoopte eigenlijk, wij hoopten eigenlijk op iets

waar we konden praten. Kun je misschien voor één keer met de traditie breken?’

Ze zei spijtig: ‘Dat zou ik best willen... Maar zie je, we zijn met een bus gekomen. Dat wordt nogal lastig. Ik moet naar Bristol terug.’

‘Vanavond?’

‘Nou, nee. Vannacht zitten we in een hotel.’

‘We kunnen je na afloop overal naartoe brengen,’ bood hij aan. En toen ze bleef aarzelen, zei hij erbij: ‘We zijn echt heel onschuldig, hoor, Charlie en ik.’

Daidre keek beurtelings naar Denton en weer naar hem. Ze stopte een pluk haar in haar vlecht terug. Ze zei: ‘Ik ben bang dat ik niets bij me heb... Ik bedoel, als we uitgaan, kleden we ons daar niet voor om.’

‘We vinden vast wel een plek waar je alles aan mag wat je maar wilt, hoe verformfaaid je er ook uitziet,’ zei Lynley. ‘Hè, toe nou, Daidre,’ zei hij er zachtjes achteraan.

Misschien kwam het omdat hij haar naam uitsprak. Misschien was het de verandering in zijn toon. Ze dacht even na en stemde toen in. Maar ze moest zich eerst omkleden en wellicht was het ook geen slecht idee om zich te ontdoen van de glitter en bliksemschichten?

‘Ik vind ze wel fascinerend,’ zei Lynley tegen haar. ‘Wat vind jij, Charlie?’

‘Je maakt er absoluut een statement mee,’ zei Denton.

Daidre lachte. ‘Zeg maar niet wat dat statement is. Ben over een paar minuten terug. Waar zullen we afspreken?’

‘We staan buiten. Ik zet mijn auto voor de deur.’

‘Hoe weet ik dan...?’

‘O, dat zie je meteen,’ zei Denton tegen haar.

Chelsea Londen

‘Ik begrijp wat hij bedoelde,’ zei Daidre als eerste tegen Lynley toen hij uit de auto stapte en zij ernaartoe liep. ‘Wat is dit precies? Hoe oud is hij?’

‘Een Healey Elliott,’ zei hij. Hij deed het portier voor haar open. ‘1948.’

‘Zijn grote liefde,’ zei Denton er vanaf de achterbank bij terwijl zij instapte. ‘Ik hoop dat ik hem van hem erf.’

‘Weinig kans op,’ zei Lynley tegen hem. ‘Ik ben van plan om je tientallen jaren te overleven.’ Hij reed van het gebouw weg naar de uitgang van de parkeerplaats.

‘Hoe hebben jullie elkaar leren kennen?’ vroeg Daidre.

Lynley gaf pas antwoord toen ze op Brompton Road waren en langs het kerkhof reden. ‘Samen op school gezeten,’ zei hij.

‘Met mijn oudere broer,’ voegde Denton eraan toe.

Daidre wierp een blik naar hem achterom en keek toen naar Lynley. Ze zei met gefronste wenkbrauwen: ‘Ik snap het.’ Lynley had zo’n gevoel dat ze meer in de gaten had dan hem lief was.

‘Die is tien jaar ouder dan Charlie,’ zei hij, en met een blik in de achteruitkijkspiegel: ‘Dat klopt toch?’

‘Komt in de buurt,’ zei Denton. ‘Maar luister, Tom, vind je het erg als ik verstek laat gaan? Het is een verrekt lange dag geweest en als je me op Sloane Square afzet, ga ik verder wel lopen. Ik moet morgen vroeg bij de bank zijn. Directievergadering. Voorzitter op van de zenuwen vanwege een Chinese aankoop. Je kent dat wel.’

Verrekt? mimeerde Lynley. Tom? Bank? Directievergadering? Hij verwachtte half en half dat Denton zich nu naar voren zou buigen om hem een veelbetekenend knipoogje te geven. Hij zei: ‘Weet je het zeker, Charlie?’

‘Hartstikke. Het was vandaag een lange dag voor me, en morgen wacht een nog langere.’ En tegen Daidre zei hij: ‘Verdomme de beroerste werkgever ter wereld. De plicht roept en zo.’

Ze zei: ‘Natuurlijk. En hoe zit het met jou, Thomas? Het is al laat en als je liever...’

‘Ik breng graag nog een uurtje of wat met jou door,’ zei hij. ‘Dan wordt het Sloane Square, Charlie. Weet je zeker dat je de rest wilt lopen?’

‘Het is een schitterende avond,’ zei Denton. Daarna zei hij niets meer – goddank, dacht Lynley – tot ze bij Sloane Square waren waar hij hem voor Peter Jones afzette. Toen zei hij: ‘Cheerio dan maar,’ waarop Lynley zijn ogen ten hemel sloeg. Hij bedacht dat hij nog geluk had dat Denton geen ‘ajuuus’ had gezegd. Hij moest absoluut een hartig woordje met hem spreken. De Stem was al erg genoeg. Zijn woordkeus was nog erger.

‘Hij is een schatje,’ zei Daidre terwijl Denton het plein overstak in de richting van de fontein met de Venus in het midden. Van daaraf was het een kort wandelingetje naar Lynleys huis aan Eaton Terrace. Den-

ton leek wel te deinen in plaats van te lopen. Lynley bedacht dat hij zijn eigen optreden vast vermakelijk vond.

‘Een schatje, zo zou ik hem niet willen noemen,’ zei Lynley tegen Daidre. ‘Hij logeert trouwens bij me. Ik doe zijn broer een plezier.’

Ze moesten niet ver van Sloane Square zijn. Op Wilbraham Place zat een dure boetiek op de hoek en drie deuren verder was een wijnbar. Er was alleen nog een tafeltje vlak naast de deur vrij, waar hij vanwege de kou liever niet ging zitten, maar het was niet anders.

Ze bestelden wijn. ‘Tets eten?’ vroeg Lynley aan Daidre. Ze aarzelde. Hij zei dat hij het ook nog niet wist. Nacho’s en hotdogs, zo zei hij tegen haar, konden behoorlijk hardnekkig zijn.

Ze lachte en raakte even de steel aan van de enkele roos die in een vaasje op tafel stond. Ze had echte doktershanden, bedacht hij. Haar nagels waren tot aan haar vingertoppen kortgeknipt, en haar vingers zagen er sterk uit, helemaal niet slank. Hij wist hoe zij ze zou noemen. Boerenhanden, zou ze zeggen. Of zigeunerhanden. Of kolenschoppen. Maar niet de handen van een aristocraat, want dat was ze zeer zeker niet.

Opeens leek het alsof ze zo’n tijd na hun laatste ontmoeting niets meer te zeggen hadden. Hij keek naar haar. Zij keek naar hem. ‘Nou ja,’ zei hij, en hij dacht tegelijk wat een dwaas hij was. Hij had haar nog een keer willen zien en nu was ze er en het enige wat hij wist te zeggen was dat hij nooit precies wist of haar ogen nou lichtbruin, bruin of groen waren. Die van hem waren bruin, heel donkerbruin, in tegenstelling tot zijn haar, dat midden in de zomer donkerblond werd, maar dat nu, halverwege de herfst, donkerder was geworden.

Ze glimlachte naar hem en zei: ‘Je ziet er goed uit, Thomas. Heel anders dan op de avond dat ik je voor het eerst tegenkwam.’

Dat was maar al te waar, besepte hij. Want op de avond dat ze elkaar hadden ontmoet, had hij in haar cottage ingebroken, het enige huis op Polcare Cove in Cornwall, waar een achttienjarige bergbeklimmer een dodelijke val had gemaakt. Lynley was op zoek gegaan naar een telefoon. Daidre was daar geweest omdat ze er een paar dagen wilde uitwaaien. Hij wist nog hoe woedend ze was toen ze hem in haar cottage aantrof. Hij wist ook nog hoe snel die woede was omgeslagen in bezorgdheid, door iets wat ze van zijn gezicht had afgelezen.

Hij zei: ‘Het gaat ook goed met me. Goede en slechte dagen, dat wel natuurlijk. Maar tegenwoordig zijn ze meestal goed.’

‘Gelukkig maar,’ zei ze.

Er viel weer een stilte. Hij had best iets kunnen zeggen, zoals: ‘En met jou, Daidre? En hoe gaat het met je ouders?’ Maar dat ging niet, want ze had twee paar ouders en het zou wreed zijn om haar te dwingen over een van beiden te praten. Hij had haar adoptiefouders nooit ontmoet. Haar biologische ouders had hij daarentegen wel gezien: in hun uitgewoonde caravan bij een rivier in Cornwall. Haar moeder was stervende geweest maar hoopte op een wonder. Dus misschien was dat moment inmiddels gekomen, maar hij wist wel beter dan daarnaar te vragen.

Plotseling zei ze: ‘Hoe lang ben je eigenlijk al terug?’

‘Aan het werk, bedoel je?’ zei hij. ‘Sinds de zomer.’

‘En hoe gaat het?’

‘In het begin was het moeilijk,’ antwoordde hij. ‘Maar dat was natuurlijk logisch.’

‘Natuurlijk,’ zei ze.

Vanwege Helen, hing onuitgesproken tussen hen in de lucht. Helen, zijn vrouw, slachtoffer van moord, en haar echtgenoot, een rechercheur bij de Londense politie. Het was onverdraaglijk om over de feiten rondom Helen na te denken, laat staan om er iets over te zeggen. Daidre hield zich verre van dat onderwerp. En hij ook.

Hij zei: ‘En met dat van jou?’

Ze fronste haar wenkbrauwen, wist duidelijk niet waar hij het over had. Toen zei ze: ‘O! Mijn werk. Gaat goed, hoor. Twee van onze vrouwtjesgorilla’s zijn zwanger en een derde niet, dus dat houden we in de gaten. We hopen dat er geen problemen ontstaan.’

‘Gebeurt dat dan? Normaal gesproken?’

‘De derde heeft een kleintje verloren. Dat wilde niet groeien. Dus daar kan zich iets gaan ontwikkelen.’

‘Klinkt triest,’ zei hij. ‘Niet willen groeien.’

Ze zwegen weer. Ten slotte zei hij: ‘Jouw naam stond op de folder. Je rolschaatsnaam. Ik zag hem staan. Heb je al eens eerder in Londen geschaatst?’

‘Ja,’ zei ze.

‘O.’ Hij draaide met zijn wijnglas en keek naar de wijn. ‘Ik wilde dat je me toen had gebeld, echt. Je hebt mijn kaartje toch nog wel?’

‘O ja,’ zei ze, ‘en ik had kunnen bellen... Ik had alleen het gevoel...’

‘O, dat gevoel ken ik,’ zei hij. ‘Net zoals eerst, zou ik zeggen.’

Ze staarde hem aan. ‘Mijn soort zegt niet “zou ik zeggen”, zie je.’

‘Ah,’ zei hij.

Ze nam een slokje wijn. Ze keek naar het glas en niet naar hem. Hij bedacht hoezeer ze van Helen verschilde, ze was zo anders. Daidre bezat niet Helens argeloze humor en zorgeloze persoonlijkheid. Maar ze had wel iets heel fascinerends over zich. Misschien, zo dacht hij, kwam het door alles wat ze voor andere mensen verborgen hield.

Hij zei ‘Daidre’ op hetzelfde moment dat zij ‘Thomas’ zei.

Hij liet haar eerst aan het woord. ‘Wil je me misschien naar mijn hotel brengen?’ vroeg ze.

Bayswater

Londen

Lynley was niet achterlijk. Hij wist dat ze naar haar hotel gebracht wilde worden, en niets meer dan dat. Dat was een van de dingen die hij zo fijn vond van Daidre Trahair. Ze zei precies wat ze bedoelde.

Ze wees hem naar Sussex Gardens, dat midden in Bayswater lag, ten noorden van Hyde Park. Dat was een drukke verkeersader, er was daar zowel overdag als ’s nachts veel verkeer op de weg met aan weerskanten hotels waarvan alleen de namen verschilden. Die stonden vermeld op de afzichtelijke plastic borden die inmiddels in heel Londen alom aanwezig waren. Goedkoop en van binnenuit verlicht waren ze een deprimerend bewijs voor het verval van elke wijk afzonderlijk. Met name dit soort borden wees op het type hotels dat rondzwierf in het gebied tussen wel oké en te afschuwelijk voor woorden, met de obligate smoezelig witte vitrages voor de ramen en slecht verlichte entrees met koperen knoppen die wel een poetsbeurt konden gebruiken. Toen Lynley de Healey Elliott voor Daidres hotel stilzette – dat The Holly heette – dacht hij wel te weten aan welke kant van het spectrum tussen oké en afschuwelijk deze plek zich feitelijk bevond.

Hij schraapte zijn keel.

Ze zei: ‘Niet bepaald iets voor jou, lijkt me. Maar er staat een bed, het is maar voor één nacht, er is een badkamer en voor het team is het goedkoop. Dus... je snapt het wel.’

Hij draaide zich naar haar toe om haar aan te kijken. Ze werd van achteren verlicht door een straatlantaarn die naast de auto stond, en die haar haar een aureool van licht verleende, wat hem deed denken aan schilderijen van gemartelde heiligen uit de renaissance. Alleen het

palmsblad ontbrak in haar hand. Hij zei: 'Ik vind het verschrikkelijk om je hier achter te laten, Daidre.'

'Het is wat smoezelig, maar ik overleef het wel. Geloof me, dit is heel wat beter dan ons vorige logeeradres. Dit steekt daar met kop en schouders bovenuit.'

'Dat is niet precies wat ik bedoel,' zei hij. 'Althans niet helemaal.'

'Dat dacht ik eigenlijk wel.'

'Hoe laat vertrek je morgen?'

'Om halfnegen. Hoewel het ons nooit lukt om op tijd weg te zijn. Niet na al dat feesten van de avond tevoren. Ik ben waarschijnlijk de eerste die terug is.'

'Ik heb thuis een logeerkamer,' zei hij tegen haar. 'Waarom kom je daar niet slapen? Dan kunnen we samen ontbijten en zorg ik dat je op tijd hier bent om met je teamgenoten naar Bristol terug te rijden.'

'Thomas...'

'Charlie maakt het ontbijt klaar, trouwens. Hij is een uitstekende kok.' Dit liet ze even op zich inwerken voordat ze zei: 'Hij is je knecht, hè?'

'Wat bedoel je in hemelsnaam?'

'Thomas...'

Hij wendde zijn blik af. Op de stoep niet ver bij hen vandaan kregen een jongen en een meisje ruzie. Ze hadden elkaars hand vastgehouden, maar zij gooide die van hem van zich af als de wikkel van een afhaal-hamburger.

Daidre zei: 'Tegenwoordig zegt niemand meer "verrekt". Althans niet aan deze kant van een kostuumdrama.'

Lynley zuchtte. 'Hij laat zich inderdaad weleens meeslepen.'

'Dus hij is je knecht?'

'O nee. Hij is absoluut van zichzelf. Ik probeer hem al jaren te temmen, maar hij vindt het leuk om de rol van bediende te spelen. Volgens mij denkt hij dat het een uitstekende oefening is. Hij heeft waarschijnlijk nog gelijk ook.'

'Dus hij is geen bediende?'

'Hemel, nee. Ik bedoel, ja en nee. Hij is acteur, althans, dat wil hij graag zijn. Intussen werkt hij voor mij. Ik vind het niet erg als hij audities afloopt. En hij vindt het niet erg als ik niet kom opdagen terwijl hij 's middags uren in de keuken heeft gestaan om het eten klaar te maken.'

'Zo te horen past de hand perfect in de handschoen.'

'Eerder als een voet in een sok. Of misschien een blote voet in een

schoen.' Lynley wendde zijn blik af van het ruziemakende stel, dat nu met hun mobiele telefoons naar elkaar wees. Hij draaide zich naar Daidre toe: 'Dus hij is ook in huis. Hij kan als chaperonne fungeren. En, zoals ik al zei, dan hebben we de kans om tijdens het ontbijt nog wat te praten. Evenals tijdens de rit hierheen. Hoewel, ik kan je natuurlijk ook op een taxi zetten, als je dat liever hebt.'

'Waarom?'

'Een taxi?'

'Je weet best wat ik bedoel.'

'Nou, omdat... Voor mijn gevoel zijn de zaken tussen ons niet afgerond. Of misschien niet uitgesproken. Of liever, ongemakkelijk. Eerlijk gezegd weet ik niet precies wat het is, maar volgens mij denk je er net zo over als ik.'

Ze leek hier even over na te denken en Lynley putte moed uit het feit dat ze niets zei. Maar toen schudde ze langzaam haar hoofd en legde haar hand op de deurkruk. 'Beter van niet,' zei ze. 'En bovendien...'

'Bovendien?'

'Het is een kwestie van een dikke huid hebben. Zo formuleer ik het, Thomas. Maar ik heb geen dikke huid en voor mij werken de dingen zo niet.'

'Ik begrijp het niet.'

'Dat doe je wel,' zei ze. 'En dat weet je best.' Ze boog zich naar hem toe en kuste hem op de wang. 'Maar ik zal niet liegen. Het was ongelooflijk leuk om je weer te zien. Dankjewel. Ik hoop dat je genoten hebt van de wedstrijd.'

Voordat hij kon reageren was ze de auto al uit. Ze haastte zich het hotel in en keek niet achterom.

Bayswater Londen

Hij zat nog steeds daar in zijn auto voor het hotel toen zijn mobieltje ging. Hij voelde de afdruk van haar lippen nog op zijn wang en de plotse warme hand op zijn arm. Hij was zo diep in gedachten dat hij schrok van de rinkelende telefoon. Bij het horen van het geluid beseftte hij dat hij Barbara Havers niet had teruggebeld, zoals hij had beloofd. Hij keek op zijn horloge.

Het was één uur 's nachts. Dat kon Havers niet zijn, dacht hij. En zo-

als gedachten nu eenmaal spontaan van het een naar het ander springen, kwam er terwijl hij zijn mobieltje uit zijn zak opdiepte van alles in hem op: zijn broer, zijn zus, hij dacht dat noodgevallen zich meestal midden in de nacht aandienden omdat niemand op dit uur zomaar iemand opbelde.

Tegen de tijd dat hij zijn telefoon te pakken had, was hij tot de conclusie gekomen dat er een ramp in Cornwall moest zijn gebeurd, waar zijn familiehuis stond, waar een tot dan toe onbekende mevrouw Danvers de boel in de hens had gestoken. Maar toen zag hij dat het opnieuw Havers was die belde. Hij zei haastig in de telefoon: ‘Barbara, sorry.’

‘Verdomme nog aan toe!’ riep ze uit. ‘Waarom hebt u niet teruggebeld? Ik heb al die tijd hier gezeten. En hij is daar in zijn eentje. En ik weet niet wat ik moet doen of wat ik hem moet zeggen want het ergste is dat er verdomme niemand is die kan helpen en dat weet ik en ik heb tegen hem gelogen en gezegd dat we iets gaan doen en ik heb uw hulp nodig. Want er moet iets zijn wat...’

‘Barbara.’ Ze klonk compleet over haar toeren. Het was zo helemaal niets voor haar om zo te wauwelen dat Lynley wist dat er iets ernstig mis was. ‘Bárbara. Rustig aan. Wat is er gebeurd?’

Het verhaal kwam er in horten en stoten uit. Ze praatte zo snel dat Lynley er bijna geen touw aan vast kon knopen. Haar stem klonk vreemd. Ze had of gehuild – wat hem niet erg waarschijnlijk leek – of ze had gedronken. Maar dat laatste sloeg nergens op als je bedacht welk dringend verhaal ze te vertellen had. Lynley haalde er zo goed en zo kwaad als het ging de opvallendste details uit.

De dochter van haar buurman en vriend Taymullah Azhar werd vermist. Azhar, een professor in de microbiologie aan University College in Londen was van zijn werk thuisgekomen en had ontdekt dat nagenoeg alle bezittingen van zijn negenjarige dochter en haar moeder uit het appartement van het gezin verdwenen waren. Alleen het schooluniform van het kind was er nog, evenals een knuffelbeest en haar lap-top, die allemaal op haar bed lagen.

‘Verder is alles weg,’ zei Havers. ‘Toen ik thuiskwam zat Azhar op de stoep voor mijn deur. Angelina had me ergens vandaag ook gebeld. Ze had een boodschap ingesproken. Of ik deze avond even bij hem wilde gaan kijken, had ze me gevraagd. “Hari zal van streek zijn,” zei ze. Nou, dat kun je wel zeggen, ja. Hij is alleen niet van streek. Hij is verwoest. Hij ligt in puin. Ik weet niet wat ik moet doen of zeggen, en Angelina

heeft Hadiyyah er zelfs toe gedwongen om haar giraffe achter te laten en we weten allebei waarom. Omdat hij die toen hij haar mee naar zee had genomen voor haar had gewonnen en toen iemand hem op de wandelpier van haar afpakte...'

'Barbara,' zei Lynley resoluut. 'Bárbara.'

Ze ademde schor in. 'Sir?'

'Ik kom naar je toe.'

Chalk Farm Londen

Barbara Havers woonde in het noorden van Londen, niet ver van Camden Lock Market. Om één uur 's nachts hoefde je alleen maar te weten waar het was, want er was nagenoeg geen verkeer. Ze woonde in Eton Villas, waar een parkeerplekje vinden een kwestie was van geluk hebben. Dat was er dan ook niet op een uur dat de buurtbewoners allemaal lekker in hun bed lagen, dus Lynley liet de auto midden op straat staan.

Barbara's woning bevond zich achter een appartementengebouw, een gele, edwardiaanse villa die ergens aan het eind van de twintigste eeuw was omgebouwd tot flat. Zijzelf woonde in een huis daarachter, een gebouw met houten beschieting dat ooit als Joost mocht weten wat had gediend. Er zat een kleine haard in, wat het idee gaf dat het altijd als een soort woonruimte was gebruikt, maar als je zag hoe groot het was, kon het alleen maar door één enkele bewoner gebruikt zijn, en dan nog door iemand die niet veel ruimte nodig had.

Lynley wierp een blik naar het appartement op de begane grond van het verbouwde pand terwijl hij over het tegelpad naar de achterkant van de villa liep. Hier, zo wist hij, woonde Barbara's vriend, Taymullah Azhar, en de lichten daarbinnen schenen fel op het terras voor de openslaande deuren. Toen hij met Barbara had gepraat, had hij aangenomen dat ze in haar eigen huisje was, en toen hij achter de villa kwam, zag hij dat de lichten in haar bungalow ook brandden.

Hij klopte zachtjes aan. Hij hoorde een stoel over de vloer schuiven. De deur zwaaide open.

Hij schrok toen hij haar zag. Hij zei: 'Jezus. Wat heb jij gedaan?'

Het deed hem denken aan zoiets als oude rouwrituelen waarbij vrouwen hun haar afknipten en as strooiden over de overgebleven stoppels. Het eerste had ze wel gedaan, het tweede had ze overgeslagen. Op de

kleine tafel in wat voor de keuken door moest gaan lag daarentegen wel overal as. Het leek Lynley dat ze daar uren had gezeten, op een glazen bord dat ze als asbak gebruikte lagen minstens twintig uitgedrukte sigarettenpeuken met schroeiplekken eromheen.

Barbara zag eruit alsof ze door emoties was verscheurd. Ze stonk als de binnenkant van een open haard. Ze droeg een oude kamerjas, van afzichtelijk verschoten erwtengroen chenille, en haar blote voeten staken in een paar rode, enkelhoge sneakers.

Ze zei: 'Ik heb hem daar achtergelaten. Ik heb gezegd dat ik terug zou komen, maar dat is me nog niet gelukt. Ik wist niet wat ik tegen hem moest zeggen. Ik dacht dat als u er eenmaal was... Waarom hebt u me niet teruggebeld? Kon u dan niet zeggen dat... Verdomme, sir, waar zat u... Waarom hebt u niet...?'

'Ik vind het zo akelig,' zei hij. 'Toen je me belde, kon ik je niet verstaan. Ik was... Het doet er niet toe. Vertel me wat er is gebeurd.'

Lynley nam haar bij de arm en leidde haar naar de tafel. Hij haalde het glazen bord met sigarettenpeuken weg, evenals een ongeopend pakje Players en een doos keukenlucifers. Hij legde alles op het aanrecht in haar keuken en zette water op. Hij rommelde in een kast en vond daar twee zakjes PG Tips-thee en wat zoetjes, en tussen de afwas in de gootsteen ontdekte hij twee mokken. Die waste hij af, hij droogde ze en liep naar de kleine koelkast. De inhoud daarvan was, zoals hij al had verwacht, weezinwekkend, volgepakt met kant-en-klaar- en magnetronmaaltijden, maar hij vond ergens een fles melk. Die pakte hij terwijl de waterketel afsloeg.

Tijdens dit alles deed Havers er het zwijgen toe. Dit was helemaal niets voor haar. In al die tijd dat hij de brigadier kende, had ze altijd wel iets op hem aan te merken, vooral in dit soort situaties waarin hij niet alleen thee zette, maar ook aan toast dacht. Hij werd er een beetje zenuwachtig van dat ze zo stil was.

Hij nam de thee mee naar de tafel. Hij zette een mok voor haar neus. Er stond er nog een naast de plek waar de sigaretten hadden gelegen, en die haalde hij weg. Het was koud en er dreef een vel op.

Havers zei: 'Die was van hem. Ik kwam ook met thee aanzetten. Wat hebben we in onze verdomde maatschappij toch met thee?'

'Het geeft je iets te doen,' zei Lynley tegen haar.

'Bij twijfel, zet dan thee,' zei ze. 'Geef mij maar whisky. Of gin. Gin zou wel lekker zijn.'